

PARAULES DE PRESENTACIÓ DE *PURA ALEGRIA*

En primer lloc, vull agrair en nom de l'IES L'Assumpció la presència en aquest acte de l'Excel·lentíssim Sr. Alcalde D. Alejandro Soler Mur; de tots els regidors de la Corporació Municipal que ens acompanyen; dels representants de l'entitat bancària de la CAM; dels companys de la comunitat educativa il·licitana, així com de tots els pares, alumnes i públic en general que hi són presents. A tots reitere el meu agraïment en nom de l'IES L'Assumpció d'Elx.

Ens reunim en aquesta vesprada de divendres de l'antesala ja pròxima de les vacances de Nadal per donar a conèixer el llargmetratge documental *Pura alegria*. No obstant, voldria aprofitar aquesta oportunitat per agrair públicament una vegada més la múltiple col·laboració ciutadana que el nostre institut ha rebut des de fa gairebé vuit anys perquè l'antiga casa dels conserges anara transformant-se a poc a poc en el que és la nostra biblioteca actual. És de justa obligació mostrar la gratitud de l'IES L'Assumpció a les empreses de la ciutat que ens ajudaren des del primer moment, a entitats bancàries com la Caixa i la CAM, a les Regidories de Cultura i Educació de l'Ajuntament, als successius equips directius del centre i associacions de pares i mares, a la Inspecció Educativa, a totes aquelles persones que d'una manera altruista feren donacions personals, i a tot el conjunt del professorat i alumnat que han anat configurant amb la seua participació la vida diària de la biblioteca del centre. Però vull recordar especialment els meus catorze alumnes del grup de Diversificació Curricular del curs acadèmic de 1999-2000, perquè ara sé que la petita biblioteca d'aula que férem servir amb aquell grup d'alumnes que venia estigmatitzat pel fracàs escolar fou la llavor que acabaria fructificant, vuit anys després, en el present curs escolar, on la totalitat del dènou grups de

Secundària Obligatòria passen setmanalment a llegir com un hàbit a la biblioteca de l'IES L'Assumpció.

Durant el transcurs dels últims anys he arribat al convenciment que moltes coses passen no d'una manera aleatòria o circumstancial, sinó perquè lentament i impensadament s'havien travat els mecanismes perquè això s'esdevinguera. I, de vegades, fins i tot, certs encontres acaben produint-se d'una forma sorpresiva en dates que acaben actuant amb la significació plena d'un símbol. I dic això perquè quan evoque el dissabte 23 d'abril de 2005, dia del Llibre, en què la meua filla jugava amb un amic seu a la Glorieta de la nostra ciutat mentre jo enraonava amb dos antics alumnes sobre el projecte de la nostra biblioteca, no podia imaginar-me que la conversació d'aquella vesprada acabaria sent la data d'inici d'un nou projecte complementari al de la biblioteca del centre, i que no és altre que el del llargmetratge documental que ara, en aquesta altra vesprada de desembre de dos anys i mig després, ens convoca a tots nosaltres en aquest Centre de Congressos. Perquè, en efecte, la conversa entre aquell professor i aquells alumnes en la vesprada del dia del Llibre fou simbòlicament el punt de partida d'un llarg camí que conclou ara en la presentació del documental *Pura alegria*.

És cert que el camí ha estat molt llarg i de moltíssimes hores de treball, però ens resta la satisfacció de poder contribuir amb el present documental a deixar constància de la nostra més absoluta creença en l'educació. Fruit de seixanta hores de rodatge i més d'un any de muntatge, *Pura alegria* narra la història –al llarg d'un curs escolar– d'un professor amb els seus vint-i-vuit alumnes de 1r ESO en el marc d'un pla de foment de la lectura o, tal i com hem expressat en les invitacions adreçades recentment a la comunitat educativa il·licitana, el documental és a més a més el retrat de l'ofici d'educar i ser educat, d'ensenyar i aprendre, amb les

dificultats i les petites alegries que s'experimenten cada dia en la vida d'un aula.

Des de l'IES L'Assumpció, volem expressar en aquest acte el nostre agraïment a les persones i institucions que han fet possible el documental. En primer lloc, agrair a l'Excel·lentíssim Ajuntament d'Elx i a l'entitat bancària de la CAM el suport econòmic per a la seua realització; agrair igualment al col·lectiu Medio Cero la producció del llargmetratge; al nostre antic alumne David Gomis Bru, realitzador del documental, el seu treball incansable, constant i rigorós durant els últims anys perquè el projecte de Pura alegria haja esdevingut finalment una realitat; a la nostra també antiga alumna Helena Román Garrido, agrair-li la seua aportació inestimable i contínua al llarg de la gravació i del muntatge; les seues idees clarificadorres i la seua crítica sincera i contumaç han estat la pedra de toc de fructíferes reflexions conduents a la millora del resultat final del documental; agrair al creador de la banda sonora, José Antonio Serrano López, altre dels alumnes que passaren per les aules del nostre centre, la seua intel·ligència i la seua fina sensibilitat; sense les seues encertades suggerències i la seua aportació, l'acabament del documental haguera estat inevitablement molt diferent. En especial, volem agrair la col·laboració dels pares dels vint-i-vuit alumnes participants en el documental, gràcies a l'autorització dels quals la càmera de David acabà convertint-se durant el curs escolar de 2005-2006 en un company més de la vida quotidiana de l'aula; i als alumnes protagonistes del documental, agrair-los que acceptaren amb tanta naturalitat la proposta que els férem del present documental. Personalment, voldria dir-los que, tal vegada, hauran d'esperar el transcurs de molts anys perquè arriben a copsar els moments tan especials que vam viure fa ara ja dos anys. Per a tots ells, vull expressar-los el meu agraïment més sincer i la constància que vaig intentar deixar el millor de mi mateix en les seues classes. El nostre agraïment també va

dirigit a dues persones que van acceptar la seua participació en el documental: el meu benvolgut mestre D. Agustín Marcos García, a qui vaig poder retrobar en un petit poblet de seixanta habitants de Tarragona trenta anys després que em donara classes al meu col·legi de La Asunción, i trenta anys després vaig poder comprovar de nou que la seua generositat i la seua mestria havien romàs immarcescibles; i, d'altra banda, el nostre preuat investigador local Joan Castaño García, qui va tindre l'amabilitat d'obrir-nos les portes de l'arxiu parroquial de Santa Maria perquè els alumnes pogueren constatar la importància de la perduració de la memòria històrica a través dels documents escrits, als quals tan sols podem accedir gràcies als mitjans que ens proporciona la possibilitat de la lectura. I, per últim, però no amb menys intensitat, agrair la participació dels nostres companys de consergeria i de les companyes de l'equip de neteja del nostre institut. Gràcies a tots ells per la seua desinteressada col·laboració.

Voldria acabar les meues paraules amb l'evocació d'una petita història i amb una doble petició. Quant a la primera, comentava María de la Válgoma en el llibre que va escriure conjuntament amb José Antonio Marina titulat *La magia de leer*, que mai no podria oblidar les paraules de gratitud que li va expressar un xiquet mexicà de deu anys a qui va ensenyar a llegir en el temps que ella va conviure amb certes poblacions marginals que vivien allunyades de poder portar una vida mínimament digna. Quan aquell xiquet va aprendre a desxifrar finalment les lletres que li permetrien accedir a partir d'aquell instant al món simbòlic del llenguatge, li va dir a María de la Válgoma que sempre la recordaria durant tots els anys de la seua vida, i l'escriptora acabava la narració d'aquest passatge del seu llibre dient que ella encara no ha oblidat que, perquè aquell xiquet haguera pogut aprendre a llegir, havia hagut de caminar cada dia més de vint quilòmetres acompanyat de la seua germana petita fins arribar al poblat on es trobava l'escola. Però la dura dificultat de l'esforç tindria ja per a aquell xiquet la

recompensa de l'accés a la cultura i la possibilitat d'arribar a ser en el futur un poc més lliure.

Quant a la primera petició, voldria dirigir-me ara a l'alumne adolescent que, assegut al seu pupitre i amb una mirada observadora i atenta, fa ja més de vint anys que vaig tindre en les meues aules i que representa en aquests moments la màxima autoritat de la ciutat d'Elx, el nostre alcalde D. Alejandro Soler Mur, i en dirigir-me a ell, és com si em dirigira a la Corporació Municipal en el seu conjunt. Estic convençut que els alumnes que viuen a la nostra ciutat no han de patir les penalitats que descrivia Maria de la Válgoma en la història que acabe d'esmentar, però no per això hem de pensar que la nostra realitat educativa actual no està exempta de perills que la poden fer trontollar o anar-la soscavant imperceptiblement en els seus fonaments més ocults. És per això que em dirigisc en aquest acte a la Corporació Municipal perquè no escatime recursos en benefici de l'educació dels nostres xiquets i dels nostres adolescents. Tal vegada, el foment de la lectura siga un bon punt de partida d'actuació educativa col·lectiva i la nostra ciutat tindrà sempre en l'experiència de l'IES L'Assumpció la seua col·laboració. Però aquesta petició de dedicar els màxims esforços per a l'educació, la faig extensiva als pares, a la comunitat docent i als mateixos mitjans de comunicació social. Com ha repetit tantes vegades José Antonio Marina, per educar un xiquet fa falta la tribu completa.

I, per concloure aquestes paraules, demane una segona petició. M'agradaria que, en veure tot seguit el documental que ara presentem, es poguera oblidar la identificació personal del professor que va conviure durant un any amb els seus alumnes. Jo voldria que en la retina dels espectadors restara només la imatge d'un professor anònim que és igual que els milers de mestres i professors anònims que, amb la seua constància

i el seu esforç, treballen diàriament en el nostre país per a millorar l'educació dels nostres alumnes. Moltes gràcies.

Centre de Congressos d'Elx

Divendres, 14 de desembre de 2007